Ч. 260. Пятниця 2 грудня (19 падолиста) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — З француского парляменту. — Росия а Афґаністан. — З поля війни).

На вчерашнім засіданю палати послів явив ся пос. др Малаховский і зложив посольске приреченє. Інтерпеляциї відчитано дословно, між иньшими: інтерпеляцию пос. Николая Василька до міністерства зелізниць в справі виключного увзгляднення буковиньских підприємців при будові двірця зелізничого в Чернівцях; — пос. Дашиньского і тов. до міністра краєвої оборони в справі Іцка Газа, вояка 17 полку піхоти краєвої оборони, котрого, мимо того, що був тяжко хорий, змушено до тяжкої праці на морозї, внаслідок чого він відморозив собі обі ноги і став ся нездібним до праці; — пос. Брайтера і тов. до міністра зелізниць в справі подій при будові льокальної зелізниці Тернопіль-Збараж. Дальше відчитано пильне внесенє німецких аґраріїв в справі запомог. Внесенє се єсть майже однозвучне з предложенєм правительства, однак з вилученєм жаданого правительством кредиту 69 міліонів корон на рефундацию касових запасів. По сім приступлено до дальшої політичної дискусиї.

З Відня доносять, що ситуация парляментарна погіршила ся і нема надії, що парлямент буде здібний до роботи. Сподівають ся майже на певно, що Молодочехи і Словінцї зачнуть знову робити обструкцию. Голова славяньского союза др. Шустершич сказав сими днями: Кождий політик знає, що славяньский союз стоїть супротив правительства на становищи обструкциї, тим більше, що клюб на своїм послїднім засїданю сеї сесиї постановив, що не має причини зміняти своє політичне становище супротив правительства. Ходить чутка, що се горічна сесия парляментарна має бути вже 17 с. м. закрита.

Комісия француского палати послів для справи розділу церкви від держави зібрала ся вчера, а член її більшости заявив, що підносить на ново правительственний проєкт, котрий як звістно меншість комісиї, не прихильна правительству, користаючи з неприсутности більшости членів відкинула. Меншість запротестувала против підношення відкиненого вже раз внесеня і заявила, що складає мандати та вийшла із салї. Оставша більшість ухвалила відтак два перші параґрафи правительственного предложеня.

Вже від довшого часу ходить якась глуха чутка о рухах російского войска в Афґаністані. Що се має бути, трудно зрозуміти. Недавно тому була чутка, що Афґанцї висадили були десь на границї у воздух російский магазин, а тепер наспіла вість з Кабуля, що ґубернатор Герета с. р. при кінци жовтня повідомив еміра, що до Гісарквамґар прибула нова армія російска і що Росияни розвинули на границї Афґаністану незвичайну діяльність. Ґубернатор зажадав був від еміра 20.000 войска на поміч. Емір згодив ся та уповажнив також ґубернатора Сайзабаду, щоби укріпив се місто, та щоби здержував всяке нарушенє границї зі сторони Росиї. Подібні прикази одержали також й инші ґубернатори, а двох братів еміра об'їзджає тепер цілий край.

З під Порт Артура наспіли слїдуючі вісти: Головна японьска кватира представляє положенє під Порт Артуром в слїдуючий спосіб: Форт Сунсушан і форти положені від него на всхід Японцї обступили вже дуже сильно, але доси не наспів ще час до атаку. На горбі „203 метрів“ удало ся Японцям по кількох атаках заняти вершок горба. Відділ японьский обсадив горб і старає ся тепер заняти цілий форт.

О борбах коло Порт Артура в днях від 24 до 27 падолиста доносять з Чіфу: Борби ті були дуже завзяті. Японцї, як зачувати, стра-

---

ПО ЗОЛОТО!...

(З норвежского — Жиґмонта Райна).

Одна виправа в дорозї до золотодайної країни Кльондайк найшла трупа около 30 літного мужчини. Біля него найдено записник, що оповідав дуже докладно про подорож того чоловіка та єго трох товаришів, як не менше про те, що они підчас сеї подорожи зазнали й витерпіли.

Ось що було там записано:

„Не довго вже менї жития. Ледви з трудом можу держати оловець. А проте щось велить менї списати страшні пригоди з тих тижнів. До того коли гадки заняті, не терплю так дуже і навіть забуваю, що дожидає мене смерть....

Може яка виправа найде сю книжку і наші свояки та знакомі зможуть тоді дізнати ся про нашу судьбу. Хочу оповісти всьо докладно, як оно стало ся. В годинї смерти не таїть ся нічого.

Наша виправа складалась з трох людий: анґлійского купця Альберта Гарта, даньского столяря Еріка Свендзена і мене самого, інжинїра Адольфа Аса, родом з Норвеґії. Ми всї три мешкали в Америцї, в Такомі, в провінциї Вашинґтон, а вирушили з Дайер, в Алящцї дня 25 лютого 1899. Наш харч був обчисленый на три тиждні: по нашій думцї досить, щоби дістати ся до Девзон в Кльондайк.

Страшний до переправи просмик Чількут був вже за нами, ми нах дили ся майже в самім Кльондайк. Та під вечір заскочила нас снїжна завирюха так нечайно, що ми вже не мали коли глядїти за безпечним захистом, де би можна було розпняти шатро. Линву, якою ми користувались, переходячи крізь просмик, чули ми ще на собі і тому не розлучили ся. Инакше були-б ми заблудили.

Вихор дув і дув, в тім самім напрямі, з однаковою силою, цілих сім днів. Клав одну заспу снїгу на другу, затирав всякі сліди. Нам доскулювала стужа та вогкість, без теплої їди, без порядного сну. Вкінци буря втихла. Ми мусїли рушати в дальшу дорогу. Але в якім напрямі? Певно ось туди, думаємо. День в день ми ішли, день в день. А тут, хоч гинь, не видати ні стежки, ні найменшого слїду.... Харч нам кінчив ся.... Ми пускались в нових напрямах, все в нових. Та все бачили лиш білі, дикі пустарі.

Цїлий довгий день йшли ми з пустими жолудками. Западає вечір, а нам все ще не звісно, як нинї рано, де ми. Голод додає номіх, великих терпінь. Від снїгу, який їмо, робить ся нам ще гірше....

Ще один день.... Ми йдемо і йдемо вперед. Ще один вечір; не знаємо нічого.... Тепер посуваємось лиш поволи. Нема сил, нема енерґії....

Знов вечір. Знесилені падемо на землю. Уникаємо своїх поглядів. Нїкотрий не хоче вичитати в очах другого судьбу, яку кождий з нас знає.

— Товариші! — мовить звичайно Свендзен — щось треба зробити.... А що, знаєте добре як я. Отже я кажу: як хочемо осягнути цїль, мусимо конче мати поживу.... Без поживи довше не видержимо. Не дістанемо її, здохнемо всї три. А що лиш в один спосіб можна прийти до поживи, то лїпше, щоби один з нас погиб, як всї три. Отже раджу: тягнїм завтра жереб, хто з нас має умерти.

Я не був в силї виречи слова. Гарт сидїв також німий.

— Добре, Свендзен — сказав він вкінци.

— А ти, Ас?

Я притакнув головою.

Утома змогла мене. А сон не приходив. Мої думки не могли відорвати ся від того, що буде завтра. Страх перед смертию? Не знаю. Сиджу тепер зовсім спокійно... Сиджу і пишу... А за кілька годин я маю умерти....

Я не бояв ся.... А таки не міг спати. Лежав і міркував, на кого упаде жереб. Часом бажав, щоби упав на мене. Тодї я уявляв собі, яку несподїванку вчиню рано товаришам: Не потрібуємо тягнути жеребів, я хочу умерти! Як они оба здивують ся! Они сего не зрозуміють.... Та коли я погадав, як будуть мене різати і печи на рожни, мене пройшибла дрож. Ні, жереб нехай рішає, він упаде певно на кого иншого!

Вкінци настав день, сїрий, холодний ранок. Ми простягнули свої члени, озирнулись довкола.

— Де ми тепер менше більше? — спитав Свендзен.

— Ба, коби знати! — сказав Гарт.

— Як думаєте? — спитав я. — Підемо ще один день?...

тили 4000 людий. Після оповідання Японців здобули они важні шанці російскі і часть форту Кікван та сподівають ся, що кріпость до 20 днів дістане ся в їх руки.

Новинки.

Львів дня 1-го грудня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрій Потоцкий виїхав в справах урядових на кілька днів до Відня.

— **Є. Е. Впреосв. Митрополит** гр. Андрій Шептицкий виїхав до Риму.

— **Народні пісні** всїх австрийских народів задумує видати Міністерство просьвіти. Приготовляючим кроком до того видавництва була конференция, що відбула ся дня 26 с. м. під проводом п. Міністра просьвіти дра Гартля у Відни. З Русинів взяли в конференциї участь проф. реальної школи п. Вол. Шухевич і др. Мандичевский. П. Міністер просьвіти подякував зібраним за участь і заявив, що ходить передовсїм о уложене програми акциї, розділу працї і установлене авторских комітетів в поодиноких краях. Дальше висказав надію, що любов і одушевлене до спільної справи усунуть всякі национальні спори. Вкінци поручив вибрати комісиї для кождого народу і центральної комісиї для управи працею. Вибрано тїснїйший комітет, котрий має видати потрібну інструкцию для збирачів пісень, взглядно уложити обіжник з питанями.

— **Смерть в огни.** З Грабова, долиньского пов., доносять, що минувшої суботи в ночи вибух там пожар, котрий знищив 10 селяньских загород. В огни погибло також двоє людий: молода женщина і старий господар, єї тесть. Обоє ратували з огня скриню, та стративши голову, так нещасливо заложили собі нею двері, що нїхто з двору не міг прийти їм з помочию. Нещасні згоріли на вугіль.

— **Дезертир дефравдантом** Хаім Малович, секретар дрогерийної фірми Айзенштайна в Одесї, із страху перед покликанєм на війну, утїк разом з иншими дезертирами до Австриї, забравши з каси свого шефа 13.000 рублїв на дорогу. Айзенштайн пустив ся в погоню за дефравдантом і попав на его слїд в Чернівцях. Однак заким полїция змогла его арештувати, пташок пропав з Чернівців без слїду.

— **Нові мундури** для российскої армії завів на зиму ґенерал Куропаткин. Зима в Манджуриї дуже остра, тому ходило о забезпечене жовнїра перед студению, причім одїж мусить бути легка і вигідна. Отже новий мундур буде складати ся з короткого кабата, скроєного на шведский спосіб, сподень з грубого сукна або підшитих шкірою, а замість плаща буде півкожушок. Офіцирам позволено носити вовняні шапки, що вкривають голову, лице і шию; на лици є лише отвір від очий до рота. Надто офіцири можуть носити жовті окуляри для охорони очий перед блеском снїгу.

— **Спритний обманець.** В Празї арештовано оноді 22-лїтного Вячеслава Ільсоцека, бувшого почтового експедитора, що звернув на себе увагу полїциї розгульним житєм. В одній нічній каварни поїв своїх приятелїв і приятельки шампаном, а відтак платив 1000 банкнотом. То его запропастило. Полїцийне слїдство викрило, що Ільсоцек пофальшував книжки почтової щадницї і роздобувши в той спосіб парусот корон, купив собі а по части випозичив телеграфічні прилади і винаймив мешканє, що попри его вікна переходив телеграфічний дріт. В ночи перетяв той дріт і сполучив з апаратом, що находив ся у власнім мешканю, а відтак розсилав телеграфічні перекази до ріжних почтових урядів. Гроші відтак або відбирав сам, або при помочи спільників. Заподїяна в той спосіб шкода виносить доси коло 4000 К, однак здає ся, що она далеко більша.

— **Нещаслива пригода з оружием.** З Чесанова доносять: 17-лїтний Іван Маланчук, син селянина з Коровицї малої, бавив ся так нещасливо стрільбою, що поцїлив свою матїр в рамя. Ранену Маланчукову перевезли сейчас до шпиталю в Любачеві, де мимо лїкарских заходів по кількох днях померла.

— **З воєнних картин.** Немирович-Данченко, воєнний кореспондент російского дневника „Руское Слово", представляє в потрясаючий спосіб враженя одного з послїдних боїв в Манджуриї: Понад цїлу, широку долину під нами гомонїли крики і зойки ранених. Тисячі малих, білих хмарок перетинало ся в ріжних напрямах, тисячі куль сичало, сьвистїло і несло смерть та знищене на всї сторони. Крізь клуби диму коло гармат блискали зловіщо огненні язики, роздавав ся страшний тріск і тоді сипало з гори на землю, вибиваючи глубокі діри і борозни. Ґранати вверчували ся в землю, вибухали там і викидали душливими хмарами диму та пороху цїлі маси землї у воздух. А зойки та стони все кріпшали й кріпшали, начеб чогось страшнїйшого вже не могло бути.... Всеж таки за хвилю оглушували нас новий пекольний крик, нове вите набоїв, рокіт тріскаючих ґранатів і свист куль та відломків зелїза. Було чути не даючє ся описати тст—тст—тст—тст, шипіт, що всякого, хто до него не привик, мимохіть притолочує до землї і велить ховати ся кудись, хоч би в діру, щоби лише не чути того пекольного гамору, щоби щезнути з круга дикого, убийчого артилерийного бою.... Десять, двайнайцять разів вилетів з дула гармати шрапнель у виді білої хмари диму, особливо при батериї на лївім крилї. Нас зняла тревога о вояків, що орудували коло гармат або стояли недалеко. Були хвилї, коли маси набоїв сипались на поле битви дощем, і завдяки їм смерть збирала страшне жниво. І знов з лївої сторони долини, від далекого хіньского села роздали ся нові звуки і змішали ся із загальним рокотом. В тім селї ревіли козаки, зойкали Хінцї ржали конї, розсипані вояки глядали і кликали за своїми відділами а череда наляканих ослів прилучала ся своїм пронизливим ревом до загального замішаня.... Нараз доносить ся звідкись голосний сьпів, боєвий імн, перебиваний звуками трубок і те все разом, долітаючі звуки, громовий рокіт гармат, тріскотня карабінової пальби, свист і шум набоїв, болїсний крик ранених, гомін сьпіву і трубок — сей дикий хаос найріжнороднїйших тонів клекотить понад непроглядним простором і приголомшує чоловіка.... І знов там, на тих горбках видко крізь далековид, як ворушать ся чорні точки. Скоро обчислено віддаль і опять свищуть шрапнелї в тім напрямі. Японці починають звідтам втїкати, не знаючи, звідки падуть на них убийчі набої. Наші острілюють узгіря так сильно, що часом здає ся, немов там жертвують величезні гекатомби в честь незвістного божества, заповняючи довкола воздух хмарами диму та пороху. Я прямо теряю голову. Розум каже менї, що вид убиваня одних людий другими є відразливий, гидкий, а преці будить ся рівночасно якесь бажане, горяча жажда, щоби ворогів упало як найбільше. В таких хвилях пізнати найлїпше, що серце і розум не мають із собою нічого спільного, що они для себе зовсім окремі, дарма що замкнені разом в однім спільним, людскім тїлї...

— Ані пів дня не можемо — відповів Свендзен. — Менї здаєсь, що маємо тепер тягнути жереб. То послїдний ратунок.

Він глянув на Гарта.

— Про мене.... нинї або завтра — відповів вкінци.

Свендзен розтяв три однакові картки паперу, відійшов від нас і позначив їх.

— Ти, Ас, держи, потім тягне Гарт.

Подав менї картки. Мої пальцї тремтїли. Гарт завагав ся.

— Скінчім раз дїло — сказав Свендзен.

Гарт наставив руку. Тремтїла так, що ледви міг підняти картку. Мало що всїх трох нараз не витягнув.

— Читайте — сказав Свендзен.

Гарт розвинув картку і поблїд як крейда.

Я глянув на картку. „Альберт Гарт" було на нїй. Менї вирвав ся оклик радости, якай годї було здержати. Гарт поднвив ся на мене з такою ненавистию, що я подав ся взад.

— Заждім трохи — сказав Свендзен і віддалив ся. Пішов поза горбок. Я думав: глядає певно дров, щоби розложити огонь; міг відложити се на пізнїйше, Гарт вже досить натерпів ся....

Нараз роздав ся вистріл звідтам, куди пішов Свендзен.

— Що він там може стріляти? — питаю.

— Може дичину! — кликнув Гарт різко і почервонївши від зворушеня, побіг.

Я побіг за ним, але поволи. За горбком стояв Гарт над чимсь, що лежало на земли. То був Свендзен.... Лежав метрий.... Ліве око було розстрілене... На его місци чорнїлась велика діра, з котрої спливала кров....

— Добре зробив — сказав я. Гарт не відповів нічого. Я став придивляти ся трупови. Давнїйше я не замічав, що Свендзен такий гарний мужчина. Тепер я себе бачив. ..

— Га... — сказав Гарт — але треба використати нагоду як слїд, гаятись нам нїколи.

Він розібрав трупа з одежі і добув ножа. Менї зробилось недобре, але рівночасно страшний вид притягав мене якось дивно. Гарт постояв кілька хвиль з ножем в руцї, пробуючи як різник, що вибирає печеню. Потім схилив ся, укляк і приложив ніж до стегла.

— Але чи ти певний, що він не жиє? — питаю з трудом.

— Певно не жиє, бо цїлком холодний.

— А прецінь для більшої певности чи не здало б ся.... так проколоти єму серце?

Гарт послухав моєї ради. Струя темної крови сплила з лївої груди трупа.

— Тепер не жиє — сказав я.

Гарт взяв ся опять до стегна, щоби відділити его від кадовба. Я мало не зімлїв, але не був в силї відійти. Гарт пилував і різав; его руки стїкали кровю. Прорізав аж до суставу, але відрубати ноги ножем не міг. Тому різнув здовж стегна раз і вдруге, відтак впоперек, вирізав чотирокутний кусень мяса і окровавленими пальцями підніс его до гори. Нага стегнова кість засияла синяво-білим сьвітлом серед червистої рани. Я не видержав довше, поплів ся геть і повалив ся на снїг. Лежав так довго. Відтак підвів ся, обійшов трупа і потаг до нашого леговища. Гарт сидів при огни. Я усїв також.

— Прошу — сказав Гарт і подав менї кусник чогось темно брунатного: було тепле....

— То з него?... — спитав я.

— А вже ж. Їдж, ти голодний.

Але я не міг; я відложив на бік.

Тепер я почув солодкий запах печеного мяса. Ніздря розширили ся менї жадно і упивались приємним запахом. Я простягнув руку по кусень мяса, понюхав его. Пахло добре. Довго обертав я і крутив его і нюхав все на ново. Вкінци покушав, спершу язиком, опісля взяв кусник. Смакувало добре. Я проковтнув кусник. Переховзнув ся як тепле вино крізь горло до желудка і розплив ся приємно по її членах. Я їв лакомо, проляковав великі кусні мягкого мяса.

Ми відпочивали того дня, спали по незвичайнім бенкетї. З поживою прибули назад сили. Ми пробудили ся здорові і веселі. Гарт нарізав довгих куснів мяса і напік над огнем. Ми взяли з собою також кусні сирого мяса, обложивши его снїгом. Я помагав носити. Вкінци стануле готові в дальшу дорогу.

— Ти закопав трупа? — спитав я.

— Сего не треба — відповів Гарт.

— Алеж зробім се!

Ми пішли. Та коби знате, як труп виглядав, я був би не йшов! Нїколи я не бачив чогось так страшного! З обох стегон мясо щезало, остались тільки білі кости. Наге черево запало ся.... Груди творили одну кроваву рану. Я глянув на Гарта і подумав: Що за звірюка!

Ми викопали в снїгу гріб, зложили до него останки Свендзена і закопали. На снїгу лишились великі, червоні пятна.

Того дня ми зробили добрий марш, в полудне пристанули і пополи. Наші сили змагали ся з кождою годиною. Ми не робили собі найменшої надії попасти на якусь дорогу. Тому переспали ся спокійно і без перешкоди.

Ідемо дальше в тім самім напрямі. Прийшов вечір і день не приніс нічого.

— Тепер ходім в отсім напрямі — сказав

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 грудня. Правительство предложило вчера палатї послів проект закона о відшкодованю з причини невинного задержаня в слїдстві. Крім відшкодованя за матеріяльну шкоду єсть там також бесїда о відшкодованю за лїчене, коли невинно обжалований набавив ся у вязници якоїсь хороби.

Токіо 30 падол. (Вечером). Урядово доносять, що дня 30 падолиста о 7-ій год. вечером Японцї були вже на вершку горба „203 метрів“. Борба веде ся дальше.

Льондон 30 падолиста. Бюро Райтера доносить з Шентїна під датою 28 с. м.: З російского табору наспіла вість, що Японцї заатакували ґен. Ренненкампфа коло Далїна. Росияни по тридневній борбі відперли Японцїв. Борба веде ся дальше. Японцї уставили свої пушки облогові.

Петербург 30 падолиста. Куропаткін телеграфував 28 с. м: Борба коло Сюинчен зачала ся нинї на ново і скінчила ся о 11 год. перед полуднем. Ми занятї хороненєм погибших Японцїв. Число їх виносить 230. Ми забрали також богато зброї і муниції. Сахаров телеґрафував 28 с. м.: По вчерашнім атаку на нашї позиції коло Сюинчен неприятель розпочав відворот. Нашу передну сторожу, вислану в погоню за Японцями, приняли они карабіновим огнем, але ми змусили неприятеля уступити ся з села, з котрого пражив нас огнем.

Токіо 1 грудня. (Бюро Райтера). Японцї здобули і обсадили горб „203 метрів“.

Ахен 1 грудня. Вчера о 8 год. рано дало ся тут почути коротке але сильне трясенє землї.

Петербург 1 грудня. Тутешна рада громадска ухвалила 100.000 рублїв для оборонцїв Порт Артура і їх родин. Рівночасно ухвалено просити о позволене збираня складок в цїлій Росиї на ту саму цїль.

Льондон 1 грудня. „Standard“ доносить, що анґлійске правительство на інтервенцию японьского правительства зарядило слїдство (аж тепер, коли вже доставлено вуголь!!) в справі висиланя на анґлійских кораблях вугля для балтийскої фльоти. Цїлий правительственний апарат єсть чинний. Крім того пороблено зарядженя, щоби що-до доставлюваня вугля для кораблїв воюючих держав розслїджено докладно всї факти в цїли уникненя евентуального нарушеня неутральности.

Льондон 1 грудня. Як зачувати, Японцї штурмували вчера з успіхом полудневе всхідну часть горба „203 метрів“.

Токіо 30 падол. (10 год. вечером). Цїсарска головна кватира оголосила, що японьска кольонна, котра заатакувала горб „203 метрів“, оперувала 30 падолиста о 10-ій год. перед полуднем на здобутих вже шанцях коло вершка горба. В хвили висланя депешї борба веде ся дальше.

НАДІСЛАНЕ.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видає для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
13. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Гарт. — Держім ся півночи. Туди мусимо на когось або на щось натнути ся.

— Тамта дорога таки лїпша, — говорив я — іде більше на захід і мусить скорше чи пізнїйше зійти ся з властивою дорогою.

— Хто заручає, що ми вийшли на властиву дорогу? Нї, тепер йдемо на північ, туди лише добємось до цїли.

Німо йшли ми поруч себе. Ми чули, що лише спільна недоля взяла нас разом. Прийшла ніч, відтак день і знов день. Безнадійність стала нас гнобити. Ми ще не знали, де ми. Оба терпіли страшні болї в жолудку, в грудех і в голові. То був імовірно скорбут.

Німо тягли ся ми дальше; але товариш був для мене тягарем. З єго смертию я став би вільним. До того з мяса лишилось вже не богато. Оден міг би з того жити; двох мусить голодувати.

Ми відпочивали в ночи.

— Ходім на захід — кажу.

— Тепер вже за пізно, навіть як би й тамтуди була дорога.

Що він через се розумів, що вже за пізно?

Я не міг спати. Ми не мали майже що їсти. І я погадав, як по звірски він обійшов ся зі Свендзеном. Засну, він мене заморду, ось що я передчував.

Години минали поволи. Иноді морив мене сон, але я намагав ся не спати. Гарт віддихав рівномірно і важко. А проте він не спить, грає комедию, думаю.

Але тепер він хропів, аж гуділо. Я підвів ся на лїкти і глянув в єго лице. Спав лїниво, тяжко.... Я положив ся опять, не спускаючи єго з очий. Тодї засьпівало щось в менї: Тепер можеш єго позбути ся, тепер можеш піти на захід! І третя прикована гадка: Тодї буде й що їсти!

Я вхопив револьвер і випалив в створений рот товариша. Кілька судорогів... потім всьо тихо.... Я відійшов на бік і заснув звесилений утомою.

В шатрі сьвітило ясно сонце. Я усьміхнув ся до єго проминів; приносять надію, майнула в моїй голові думка. Відтак я побачив трупа Гарта і холодна тривога прошибла мене.... Я покинув хутній шатро і відійшов далеко. Думки тиснулись приступом. Я усїв. З порожним жолудком і без харчу пускати ся в дорогу годї; коли не тут, то деинде поживи не знайду. Не було вибору....

Сонце піднесло ся високо; зближалось полудне А я все ще не міг йти дальше. Сонце клонилось до заходу і западав сумерк. Я війшов до шатра, труп не лежав мене. Я взяв єго за руки і витягнув на верх. І знов довго стояв бездїльно. Відтак порозтинав одіж ножем. Я не міг нїчого бачити. І шкіра не була як у чоловіка. Тверда, цїпка....

Я різав холоднокровно.... В тім скробнув ніж об кість, і я мало не упав зімлїлий.... Відійшов далеко, кинув ся на землю....

По хвили я підійшов опять до трупа, затиснув зуби і не слухав нїчого. Вспів навіть випхати свої кишенї кількома більшими кусниками.

Голод мучив мене. Але я не був в снлї розложити огонь. Не мав відваги. Я не міг спати, хоч як був утомлений; та вкінци завмерли змисли в хоробливо сонній памороцї.

Коли рано пробудив ся — — — — —

Тут скінчились тремтячі стрічки записника.

Курс львівский.

Дня 30-ого падолиста 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	543 —	553
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580 —	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·30	102 —
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·10	99·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½%	101·30	102 —
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100 —
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85 —	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54 —	56·—
Угорск. черв. хреста	28·80	29·80
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	66 —	70·—
Базиліка 10 К	20·75	21·75
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Видання

Рускего педагогічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Грімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилі**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педагогічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовлених треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).